

B R A N D O N

S A N D E R S O N

B R Ă Ţ Ă R I L E

D O L I U L U I

Volumul al şaselea al seriei
Născuți din ceață

F A N T A S Y

TRADUCERE
DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE **IULIAN BOCAI**

TREI

EDITORI :

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL :

Magdalena Mărculescu

REDACTARE :

Ana-Maria Tamaș

DESIGN & ILUSTRĂȚIE COPERTĂ :

Andrei Gamarț

ILUSTRĂȚII INTERIOR :

Isaac Stewart și Ben McSweeney

DIRECTOR PRODUCȚIE :

Cristian Claudiu Coban

DTP :

Carusel Multimedia

CORECTURĂ :

Oana Apostolescu
Andreea-Lavinia Dădârlat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**SANDERSON, BRANDON**

Brățărilor Doliului / Brandon Sanderson ; trad. din engleză de
Iulian Bocai. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1324-8

I. Bocai, Iulian (trad.)

821.111

Titlul original: THE BANDS OF MOURNING.

A MISTBORNE NOVEL

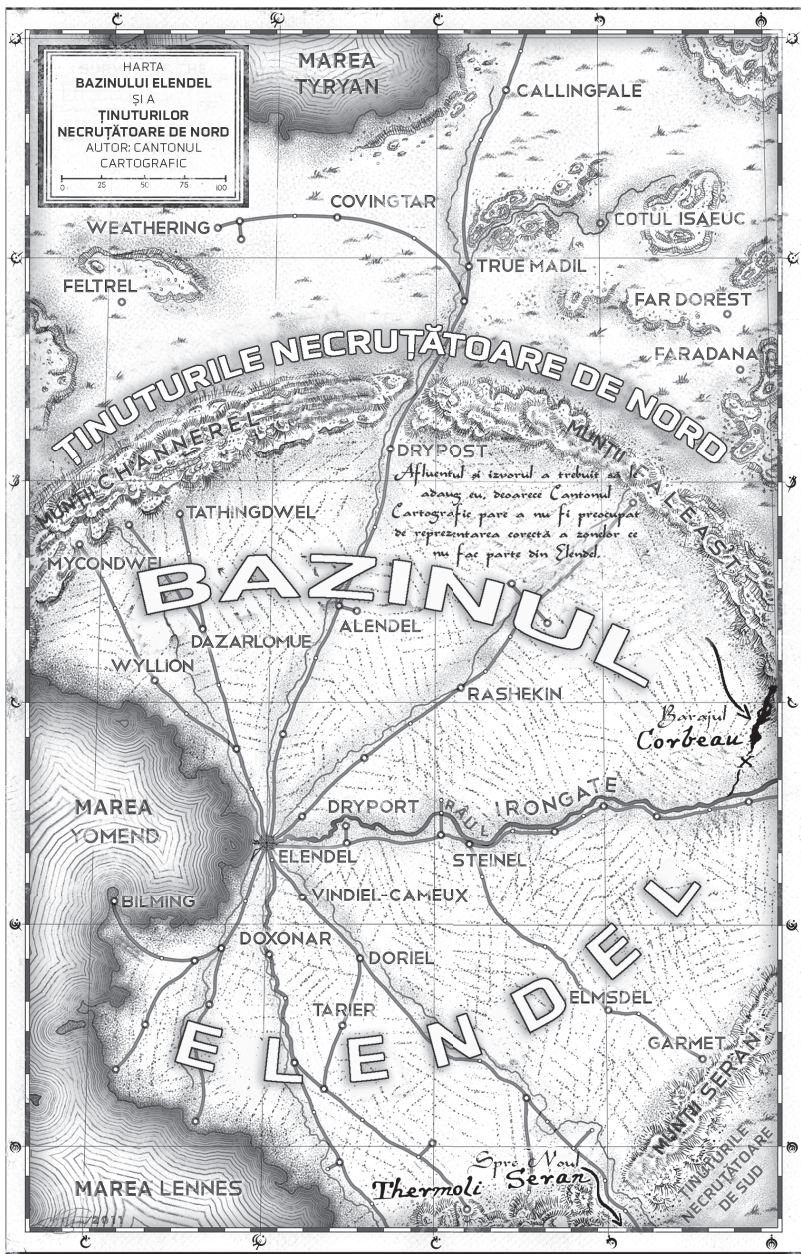
Autor: Brandon Sanderson

Copyright © 2016 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978 - 606 - 40 - 1324 - 8



HARTA
BAZINULUI ELENDEL
ȘI A
ȚINUTURILOR
NECRUȚĂTOARE DE NORD
AUTOR: CANTONUL
CARTOGRAFIC

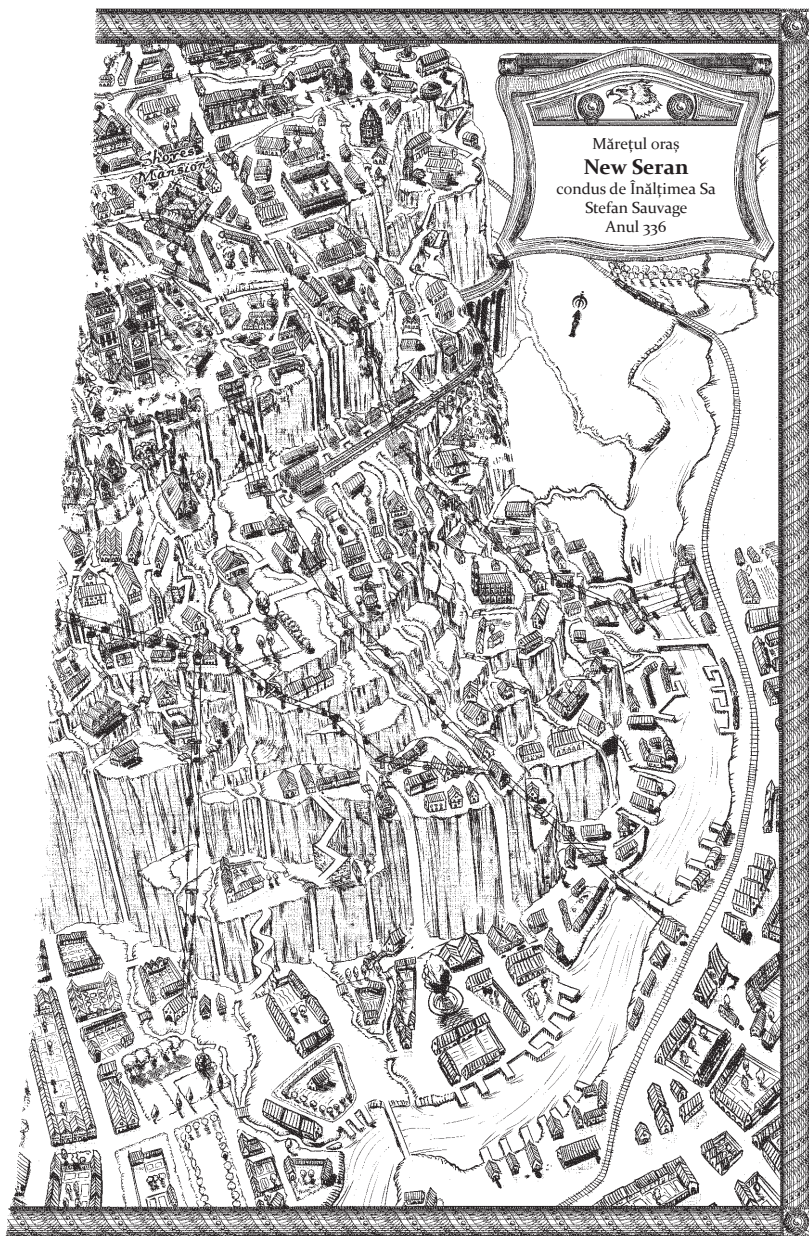
0 25 50 75 100

Afluenții și izvoarele a trebuit să
adaug eu, deoarece Cantonul
Cartografic pare a nu fi preocupat
de reprezentarea corectă a zonelor ce
nu fac parte din ElenDEL.

*Bivazajul
Corbeau*

*Spre Vau
Seran
Thermoli*

1911



Mărețul oraș
New Seran
condus de înălțimea Sa
Stefan Sauvage
Anul 336

PROLOG

— Telsin! a strigat Waxillium ieșind din baraca de antrenament.

Întorcând privirea, Telsin a tresărit și s-a ghemuit la pământ. Sora lui Waxillium avea șaisprezece ani și era cu un an mai mare decât el. Părul ei lung și negru încadra un nas mic, borcănat și buze zeflemitoare; dungi colorate în V străbăteau partea din față a veșmintelor ei terrisiene tradiționale. Îi veneau ca turnate, așa cum lui nu-i stăteau niciodată. Când le purta Telsin, păreau elegante. Waxillium se simțea de parcă ar fi fost îmbrăcat într-un sac.

— Du-te, Asinthew! a spus ea, înaintând încetșor în marginea barăcii. O să pierzi recitarea de seară.

— N-or să-și dea seama c-am plecat. Nu verifică niciodată.

Înăuntrul barăcii, Maestrul Tellingdwar ținea predica despre cuviincioasa purtare terisiană. Obediență, umilință și „demnitatea respectuoasă“, cum îi ziceau ei. Vorbea cu elevii mai tineri; cei deja mari, ca Waxillium și soră-sa, trebuiau să exerseze meditația.

Telsin s-a îndepărtat în grabă, traversând zona împădurită din Elendel cunoscută sub numele simplu de Satul. Pentru o clipă, Waxillium s-a simțit nelalocul său, apoi a grăbit pasul după ea.

— O să ai probleme, i-a spus, prinzând-o din urmă.

Au ocolit trunchiul unui stejar enorm.

— Tu o să-mi faci *mie* probleme.

— Și? a zis ea. Care-i faza cu tine și regulile?

— Nu-i nicio fază. Doar...

Ea a luat-o țațoșă prin pădure. Băiatul a urmat-o oftând; la un moment dat s-au întâlnit cu alți trei tineri terrisieni, două fete și

un tip înalt. Kwashim, una dintre copile, l-a măsurat pe Waxillium din cap până-n picioare. Era zveltă și cu pielea măslinie.

— Tu l-ai adus?

— S-a ținut după mine, a spus Telsin.

Waxillium i-a zâmbit încrezător lui Kwashim, apoi și lui Idashwy, cealaltă fată. Avea ochi mari și era de-o vârstă cu el. Pe Armonie... ce frumoasă era! L-a văzut cum o măsoară din ochi și-a clipit de câteva ori, după care și-a ferit privirea cu un surâs rezervat pe buze.

— O să ne pârască, a spus Kwashim, încercând să-i devieze atenția de la fată. Știi că așa e.

— Ba nu, s-a răstit Waxillium.

Kwashim l-a săgetat cu privirea.

— Vezi că e posibil să pierzi orele de seară. Cine mai răspunde la toate întrebările? O să fie o tăcere de mormânt în clasă și nimeni n-o să-l mai lingusească pe profesor.

Forch, băiatul înalt, stătea chiar în penumbră. Waxillium nu s-a uitat la el, nu i-a căutat privirea. „Nu știe, așa-i? Nu-i cu puțință să știe.“ Forch era cel mai mare dintre ei, dar rareori deschidea gura să îngaime ceva.

Era născut-binar, la fel ca Waxillium, dar niciunul dintre ei nu folosea prea mult Allomanția. În Sat, zona lor terrisiană, Feruchimia, era binecuvântată. Faptul că și el, și Forch erau Monedăzvârlitori nu prea conta pentru terrisieni.

— Hai să mergem, a zis Telsin. Gata cu cearta. Oricum n-avem mult timp la dispoziție. Dacă frate-meu vrea să vină și el, atunci asta e.

Au urmat-o pe sub coroanele copacilor, cu tălpile pășind pe frunze foșnitoare. Cu atâta verdeață în jur, puteai să uiți că ești în mijlocul imensului oraș. Strigătele oamenilor și zgomoitul copitelor potcovite pocnind pe pietrele cubice ale pavajului veneau de undeva din depărtare și parcă nici mirosul fumului nu se mai simțea. Terrisienii se străduiau să țină zona lor de oraș calmă, liniștită, pașnică.

Lui Waxillium ar fi trebuit să-i placă.

Grupul celor cinci tineri a ajuns curând la Pavilionul Sinodului, unde bătrânii terrisieni își aveau birourile. Telsin le-a făcut semn să aștepte, în timp ce se grăbea spre o fereastră ca să tragă cu urechea. Waxillium s-a oprit privind speriat în jur. Se însera, pădurea era tot mai întunecată, dar *oricine* putea să treacă pe-acolo și să-i găsească.

Nu-ți mai face atâtea griji, și-a spus. Trebuia să ia și el parte la poznele lor, ca soră-sa. Atunci aveau să creadă că e unul de-ai lor. Nu-i așa?

Sudoarea i s-a prelins pe obraji. În apropiere, fără nicio grijă, Kwashim stătea rezemat de un copac; un rânjel i s-a lățit pe buze când a văzut cât de speriat era. Forch aștepta în penumbră; ghemuit, fir-ar rugina să fie! — la câtă emoție adunase în el, ar fi putut la fel de bine să treacă drept copac. Waxillium a aruncat o privire spre Idashwy și ochii ei mari. Fata s-a înroșit și s-a întors.

Telsin s-a strecurat înapoi.

— E înăuntru.

— Ți-a e biroul bunicii, a spus Waxillium.

— Firește, a zis Telsin. A fost chemată la birou pentru nu știu ce urgență, nu-i așa, Idashwy?

Fata a încuviințat tăcută.

— Am văzut-o pe bătrâna Vwafendal trecând pe lângă odaia mea de meditație.

Kwashim a zâmbit.

— Așa că n-o să fie atentă.

— Să fie atentă la ce?

— La Poarta de Tinichea, a spus Kwashim. Putem să ieșim în oraș. O să fie și mai ușor decât de obicei.

— Decât de obicei? a întrebat Waxillium, uitându-se îngrozit ba la Kwashim, ba la soră-sa. Ați mai făcut asta?

— Firește, a răspuns Telsin. E greu să găsești ceva bun de băut în Sat. Dar sunt niște baruri mișto două străzi mai încolo.

— Tu, oricum, ești un străin, a comentat Forch ridicându-se.

Vorbea ușor, chibzuit, de parcă fiecare cuvânt cerea o atenție specială.

— De ce să-ți pese dacă plecăm? Uite, tremuri. De ce ți-e frică? Oricum tu ți-ai trăit aproape toată viața acolo.

Ești un străin, i-au spus. Cum de reușea soră-sa să-și găsească un locșor în oricare grup? De ce trebuia să rămână el mereu pe dinafară?

— Nu tremur, a răspuns Waxillium. Nu vreau să am probleme, asta e tot.

— O să ne pârască, a zis Kwashim.

— Ba nu.

Cel puțin, nu pentru asta, oricum, s-a gândit Waxillium.

— Hai să mergem! a spus Telsin, conducând trupa prin pădure înspre Poarta de Tinichea, un nume pretențios pentru un loc care nu era decât o altă stradă — deși e drept că strada aia avea și o arcadă de piatră unde apăreau sculptate simbolurile terrisiene ale celor șaisprezece metale.

Dincolo de poartă se afla o cu totul altă lume. Lămpi de gaz strălucitoare de-a lungul străzilor, vânzători de ziare care se întorceau acasă seara cu ziarele nevândute subraț. Muncitori care se îndreptau spre barurile gălăgioase ca să tragă o dușcă. Nu cunoscuse niciodată lumea aceea cu adevărat; crescuse într-un conac de lux plin de haine scumpe, caviar și vin.

Ceva din viața aceea simplă îl atrăgea. Poate că urma să găsească ceva acolo. Un detaliu care îi tot scăpa. Un amănunt, un lucru pe care toți ceilalți păreau să-l aibă, dar el nici nu putea să-l numească.

Ceilalți patru tineri au rupt-o la fugă, trecând de clădirea cu ferestrele fumurii unde Waxillium și Telsin, singura lui soră, zăboveau de obicei noaptea ca să citească. Terrisienii nu angajau paznici la intrările pe domeniilor lor, dar stăteau de veghe.

Waxillium n-a înaintat niciun pas, nu încă. S-a uitat în jos, suflecându-și mânecile robei ca să lase la iveală brățările de metal pe care le purta la încheietură.

— Vii? a strigat Telsin la el.

N-a răspuns.

— Firește că nu vii, nu vrei să ai probleme.

Telsin i-a dus pe Forch și Kwashim mai departe. În schimb, Idashwy a rămas în urmă. Fata cea tăcută i-a aruncat o privire nedumerită.

Pot să fac asta, s-a gândit Waxillium. Nu e mare lucru. În urechi i-a răsunat zeflemeaua soră-sii și atunci și-a impus să facă un pas înainte și-a ajuns lângă Idashwy. A simțit un ghem în stomac, dar a mers umăr la umăr alături de ea, bucurându-se de zâmbetul fetei.

— Ce era așa urgent? a întrebat-o pe Idashwy.

— Ce?

— Chestia urgentă care-a chemat-o pe bunica.

Idashwy a ridicat din umeri, scoțându-și peste cap roba terisiană; gestul l-a șocat, până a înțeles că pe sub ea purta o fustă și-o bluză convenționale. Fata și-a aruncat roba în tufiș.

— Nu știu mare lucru. Am văzut-o pe bunica ta alergând spre pavilionul Sinodului și l-am auzit pe Tathed întrebând ceva. Despre un fel de criză. Aveam de gând să ieșim oricum în seara asta, așa că m-am gândit că asta ar fi un moment potrivit.

— Și chestia urgentă..., a spus Waxillium, privind peste umăr.

— Ceva despre nu știu ce căpitan de poliție care venea s-o interogheze.

Un polițist?

— Hai să mergem, Asinthew, i-a spus ea, luându-l de mână. Bunică-ta o să-l mânănce cu fulgi cu tot pe intrus. Poate că deja e în drum spre noi.

A încremenit.

Idashwy se uita la el. Ochii ei frumoși și căprui nu-l lăsau să gândească.

— Haide, l-a îndemnat ea. Nici nu e o infracțiune să te furișezi. Tu oricum ai *trăit* afară paisprezece ani.

Rugina naibii!

— Trebuie să plec, a spus el, apoi s-a întors pe călcâie și a pornit-o spre pădure.

Idashwy a rămas pe loc. Waxillium a intrat în pădure, alergând spre Pavilion. *Știi că acum o să creadă că ești un laș, s-a auzit spunând. Toți o vor crede.*

Waxillium s-a lăsat la pământ lângă fereastra bunicii, cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept. S-a lipit de zid și, într-adevăr, putea să audă ceva prin fereastra deschisă.

— Și noi supraveghem, comisare, a zis bunica Vwafendal dinăuntru. Doar știi asta.

Waxillium a îndrăznit să se ridice puțin, trăgând cu ochii peste pervaz ca s-o vadă pe bunică stând la biroul ei, adevărata întruchipare a probității terrisiene, cu părul ei împletit și hainele imaculate.

Bărbatul care stătea în fața ei își ținea pălăria de comisar sub braț, în semn de respect. Era un bătrân cu mustăți căzute, iar insigna de pe piept arăta că e și căpitan, și detectiv. Rang înalt. Persoană importantă.

Da! s-a gândit Waxillium, căutându-și carnețelul în buzunar.

— Terrisienii se supraveghează singuri, a spus el, pentru că rareori au nevoie de poliție, a spus comisarul.

— Nici acum n-au nevoie de ea.

— Informatorul meu...

— Acum aveți informator? a întrebat bunica. Credeam că a fost un pont anonim.

— Anonim, da, a spus comisarul, punându-i o bucată de hârtie pe birou. Dar e mai mult decât un pont.

Bunica lui Waxillium a ridicat biletul. Waxillium știa ce scria pe el. Chiar el îl trimisese comisarilor.

O cămașă care miroase a fum, atârnând în spatele ușii.

Cizme murdare de noroi ce se potrivește cu urmele care au fost găsite lângă clădirea incendiată.

Canistre de ulei în cufărul de sub pat.

Lista conținea o serie de indicii care-l incriminau pe Forch pentru incendierea sălii de mese cu câteva săptămâni înainte. Waxillium a fost încântat să vadă că polițiștii îi luaseră descoperirile în serios.

— E tulburător, a spus bunica, dar nu văd nimic pe lista asta care să vă dea dreptul să interveniți pe teritoriul nostru, căpitane.

Comisarul s-a aplecat, rezemându-și brațele de marginea biroului, ca s-o înfrunte.

— Nu ne-ați refuzat ajutorul așa de repede când am trimis o brigadă de pompieri ca să stingă focul.

— Accept ajutor oricând e vorba de salvat vieți, a adăugat bunica. Dar n-am nevoie de ajutor când trebuie să-i azvârl în închisoare. Mulțumesc.

— E pentru că Forch ăsta e binar? Vă e teamă de puterile lui?

Ea i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Bătrână Vwafendal, a spus el, respirând adânc. Aveți un criminal în comunitate...

— *Dacă avem*, a zis ea, o să ne ocupăm de individul ăsta singuri. Am vizitat casele de tristețe și nimicire pe care voi le numiți *închisori*, Căpitane. N-o să accept ca unul de-ai mei să ajungă acolo pe baza unor invenții anonime venite prin poștă.

Comisarul a oftat și s-a îndreptat din șale. Cu un pocnet, a mai pus încă ceva pe birou. Waxillium și-a mijit ochii să vadă, dar comisarul acoperise obiectul cu mâinile.

— Știți câte ceva despre incendii, Bătrână Vwafendal? a întrebat comisarul. Noi o numim crimă însoțitoare. De obicei e folosită ca să acopere un furt, să mascheze o fraudă sau ca act de agresiune inițială. Într-un asemenea caz, focul este doar un mesager. Cel mai bun lucru care se poate întâmpla e că va incendia din nou ceva. Cel mai rău... ei bine, o să urmeze ceva și mai teribil, Bătrână. Ceva ce-o să regretați cu toții.

Bunica a strâns din buze. Comisarul a ridicat mâna, lăsând la vedere obiectul. Era un glonte.

— Ce e asta?

— Un suvenir.

Bunica l-a azvârlit de pe masă, aruncându-l de peretele în spatele căruia se ascundea Waxillium. Băiatul a tresărit și s-a ghemuit iarăși la pământ, cu inima zvâcnindu-i în piept.

— Nu vă aduceți instrumentele morții în locul acesta, l-a repezit bunica.

Waxillium s-a întors la fereastră tocmai la timp ca să-l vadă pe comisar punându-și pălăria pe cap.

— Când băiatul ăla o să dea din nou foc la ceva, a murmurat el, trimiteți după mine. Să sperăm că n-o să fie prea târziu. O seară bună.

A plecat fără să mai spună nimic. Waxillium s-a lipit și mai mult de zidul clădirii, temându-se ca nu cumva comisarul să se uite înapoi și să-l vadă. N-a făcut-o. Bărbatul a mers înainte pe cărare, făcându-se nevăzut în umbrele amiezii.

Dar Bunica... n-a crezut. Nu putea să vadă? Forch comisese o crimă. Aveau să-l lase în pace, pur și simplu? De ce...

— Asinthew, a spus bunica, folosind numele terrisian al lui Waxillium, așa cum făcea întotdeauna. Vrei să vii încoace, te rog?

A simțit cum e cuprins imediat de panică, apoi de rușine. S-a ridicat.

— De unde știai? a întrebat el prin fereastră.

— Reflecția din oglinda mea, băiete, a spus ea, ținând o cană de ceai cu amândouă mâinile și fără să-și întoarcă privirea spre el. Ascultă-mă, te rog, dacă vrei.

Mohorât, a ocolit clădirea și a intrat pe ușa pavilionului de lemn. Împrejur mirosea a baie, tocmai se apucase să-l aplice. Încă mai avea baie sub unghii.

A intrat în cameră și-a închis ușa.

— De ce...

— Stai jos, Asinthew, a spus ușor.

S-a dus la birou, dar nu s-a așezat pe scaunul pregătit pentru oaspeți. A rămas în picioare, chiar acolo unde stătuse comisarul.

— Scrisul tău, șopti bunica, arătând spre hârtia pe care o lăsase comisarul. Nu ți-am spus că problema cu Forch e sub control?

— Tu spui multe lucruri, bunico. Eu cred când am dovezi.

Vwafendal s-a aplecat în față. Din cana pe care o ținea în mâini ieșea abur.

— Of, Asinthew, a adăugat ea, credeam că vrei cu adevărat să te integrezi în locul ăsta.

— Da.

— Atunci, de ce trași cu urechea la fereastra mea, în loc să faci meditațiile de seară?

Roșu la față, și-a întors privirea.

— Calea terrisiană înseamnă ordine, copile, a afirmat bunica. Există motive pentru care avem reguli.

— Și să incendiezi clădiri nu e împotriva regulilor?

— Firește că e, a adăugat bunica. Dar Forch nu e responsabilitatea ta. Am vorbit cu el. Îi pare rău. Crima lui e greșeala unui puști fără direcție și care petrece prea mult timp singur. Le-am cerut celorlalți să și-l facă prieten. Va face penitență pentru crima lui, dar în felul nostru. Ai prefera să-l vezi putrezind în pușcărie?

Waxillium a ezitat, apoi a oftat, lăsându-se în scaunul din fața biroului bunicii.

— Vreau să știi ce e bine, a șoptit el, și apoi s-o fac. De ce e așa de greu?

Bunica s-a încruntat.

— E ușor să-ți dai seama ce e bine și rău, băiete. Dar recunosc că a alege să urmezi ceea ce știi că trebuie să faci e...

— Nu, a spus Waxillium.

Apoi a ezitat. Nu era înțelept s-o întrerupi pe bunica V. Nu ți-a niciodată, dar îi simțea mereu dezaprobarea, așa cum

puteai să simți că vine o furtună. A continuat pe un ton mai împăciuitor.

— Nu, bunica. Nu e ușor să știi ce e bine.

— E legea scrisă a căilor noastre. Ți se predă în fiecare zi la lecții.

— Asta e doar o voce, a spus Waxillium, o filosofie. Sunt atât de multe...

Bunica s-a întins peste birou și i-a acoperit mâna cu a ei. Avea pielea caldă de cana fierbinte de ceai.

— Of, Asinthew, a spus ea. Înțeleg cât de greu trebuie să-ți fie. Copil din două lumi.

Două lumi, s-a gândit el imediat, și nicio casă.

— Dar trebuie să ții cont de ce ești învățat, a continuat bunica. Mi-ai promis că o să ne respecti regulile câtă vreme ești aici.

— Am încercat.

— Știu. Tellingdwar și ceilalți instructori raportează lucruri bune despre tine. Zic că înveți materia mai bine decât oricine, că parcă ai fi trăit aici toată viața! Sunt mândră de efortul tău.

— Dar ceilalți copii nu mă acceptă. Am încercat să fac ce mi-ai spus — să fiu mai terisian decât oricine, să dovedesc că ăsta e sângele meu. Dar copiii... N-o să fiu niciodată unul de-ai lor, bunico.

— *Niciodată* e un cuvânt pe care-l folosesc mai ales tinerii, dar pe care rareori îl înțeleg, a adăugat ea, sorbind din ceai. Ghidează-te după reguli. O să-ți aducă pacea. Dacă unii sunt ranchiunoși din cauza zelului tău, lasă-i să fie. Poate că, prin meditație, se vor împăca cu ei înșiși.

— Ai putea... oare să le poruncești câtorva dintre ei să se împrietenească și cu mine? a întrebat el, rușinat de cuvintele acelea de om slab. Așa cum ai făcut cu Forch?

— O să văd, a spus ea. Acum du-te. N-o să raportez această indiscreție, Asinthew, dar promite-mi, te rog, că vei renunța la obsesia asta pentru Forch și vei lăsa pedepsele în seama celor din Sinod.

Waxillium s-a ridicat și imediat piciorul i-a alunecat pe ceva. S-a aplecat. Era glonțul.

— Asinthew? a întrebat bunica.

A ascuns glonțul în palmă când s-a ridicat și s-a grăbit să iasă.

— Metalul e viața ta, a spus Tellingdwar în fața barăcii, ajungând la ultimele părți ale recitării de seară.

Waxillium medita înngenuncheat, ascultând predica. De jur împrejur, rânduri de terrisieni pașnici se închinau reverențioși, oferind rugă Prezervării, zeul antic al credinței lor.

— Metalul e sufletul tău, a spus Tellingdwar.

Atâtea lucruri perfecte în lumea aceea tăcută. De ce simțea Waxillium că întina locul acela doar cu prezența lui? Că erau toți parte a unei pânze de tablou imaculate, iar el, doar o pată, undeva jos de tot?

— Tu ne *prezervi*, a spus el, ai tăi suntem.

Un glonț, a gândit Waxillium uitându-se la bucata de metal pe care încă o ținea în palmă. *De ce a lăsat un glonț ca semn de aducere aminte? Ce vrea să zică?* Părea un simbol ciudat.

Recitarea s-a terminat, tinerii, copiii și adulții s-au ridicat să se dezmoștească. Au schimbat impresii între ei, voioși și comunicativi, dar se apropia ora închiderii, așa că cei tineri trebuiau să o pornească spre casă sau, în cazul lui Waxillium, spre cămin. El, oricum, a rămas înngenuncheat.

Tellingdwar a început să adune rogojinile pe care stătuseră oamenii. Își purta capul ras; roba lui era galbenă, cu portocaliu deschis. Cu brațele încărcate de rogojini, s-a oprit când a văzut că băiatul nu plecaseră cu ceilalți.

— Asinthew, ești bine?

Waxillium a dat din cap obosit, ridicându-se în picioare, pe care le simțea amorțite de la cât stătuse în genunchi. S-a îndreptat spre ieșire și s-a oprit.

— Tellingdwar?

— Da, Asinthew?

— A existat vreodată vreo crimă violentă în Sat?

Supraveghetorul cel scund a înlemnit, strângând rogojinile și mai tare în brațe.

— De ce întrebi?

— Din curiozitate.

— Nu trebuie să-ți faci griji, s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Tellingdwar a strâns în grabă și restul de rogojini. Poate că altcineva ar fi evitat întrebarea, dar Tellingdwar se știa cel mai sincer dintre toți. O virtute terrisiană clasică — pentru el, a evita o întrebare era la fel de rău ca a minți.

— Nu mă surprinde că încă se vorbește despre asta, a spus Tellingdwar. Au trecut cincisprezece ani și sângele ăla tot nu se șterge, presupun. Iar ce se zvonește nu e adevărat. A fost asasinată o singură persoană. Era o femeie, omorâtă de bărbatul ei. Amândoi terrisieni.

A ezitat.

— Eu i-am cunoscut.

— Cum a omorât-o?

— Chiar vrei să știi?

— Păi, zvonurile...

Tellingdwar a oftat.

— Cu o armă. O armă din afară. Nu știm de unde a luat-o.

Tellingdwar a dat din cap, punând rogojinile într-un teanc dintr-o parte a camerei.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fim surprinși. Oamenii sunt la fel peste tot, Asinthew. Trebuie să ții minte asta. Nu te crede mai bun decât alții doar pentru că porți roba.

Tellingdwar transforma orice conversație într-o lecție. Waxillium i-a făcut un semn din cap și a dispărut în noapte. S-a auzit un tunet venind de sus, prevestind ploaia, deși încă nu se lăsase ceața.

Oamenii sunt la fel peste tot, Asinthew. Atunci, care mai era scopul lucrurilor pe care le predau acolo, dacă nu puteau să-i facă pe oameni să înceteze să se mai comporte ca niște monștri?

A ajuns la căminul băieților, scufundat în tăcere. Tocmai se sunase stingerea, iar, ca să-și ceară scuze de la supraveghetor, Waxillium a schițat un semn din cap, și a luat-o grăbit pe hol înspre dormitorul său de la parter. Tatăl lui Waxillium insistase să i se dea o cameră numai pentru el, pentru că avea sânge nobil. Asta nu făcuse decât să-l separe și mai mult de ceilalți.

Și-a dat jos roba și a deschis dulapul. Vechile lui haine încă atârnavu acolo. Ploaia a început să bată în fereastră, în timp ce-și puneu niște pantaloni și-o cămașă ce i se păreau mai confortabile decât nenorocitele alea de robe. Și-a ajustat lampa și s-a întins pe pat, deschizând o carte.

Afară cerul chiorăia ca un stomac flămând. Waxillium a încercat să citească timp de câteva minute, apoi a aruncat cartea într-o parte — aproape răsturnând lampa — și s-a ridicat în picioare. S-a dus la fereastra care șiroia de apă. Din cauza stratului gros de frunze, ploaia cădea în șuvoaie doar pe alocuri. A întins mâna și-a stins lampa.

Se uita cum plouă, iar mintea îi pulsa de gânduri. În curând trebuia să ia o decizie. Înțelegerea dintre bunică și părinți prevedea că trebuie să petreacă un an întreg în Sat și mai rămăsese doar o lună. După aceea, avea să aleagă dacă rămâne sau pleacă.

Ce-l aștepta afară? Fețe de masă albe, oameni încrezuți și fonfăiți și multă politică.

Dar aici? Camere tăcute, meditație și plictis.

O viață pe care o detesta și-o viață de rutină plicticoasă. Zi după zi și...

Oare cineva se foia printre copaci?

Waxillium și-a ciulit urechile, lipindu-și fața de geamul rece. Chiar părea că cineva străbătea pădurea înghețată, se zărea umbra unei siluete de o înălțime obișnuită, ușor încovoiată și